

SAMOBORSKI LIST

GODINA XXXX.

U SAMOBORU, 1. PROSINCA 1943.

BROJ 9.

„Još Hrvatska ni prepala, dok mi živimo . . .“

Iza godine 1790. nastalo je u hrvatskom narcdom životu takvo mrtvilo, da mu u poviesti nigdje poredbe nema. »To je vrijeme, — veli Vladimir Gudel u monografiji »Stare kajkavske drame« — kadno je nastupio najžurniji čas, mrtva grobna tišina, u kojoj se ne razabira ni najsitniji znak kakvom životu, kobna ponoćna ura, kadno se na ročištu sastaju samo sablasti, pred kojima malo da nam nije čnda od straha nestalo bilo srčanosti i daha. To je ono vrijeme, kojemu pečat utiskuje najprije Metternichov apsolutizam, a iza njega godine 1827. i 1830., kad je narodna svijest tako bila pala, da su Hrvati na svom saboru odlučivali, da se u njihove škole uvede tuđinski jezik kao obligatan predmet.

To je ono vrijeme, kadno se ojađenoj duši pjesnika Pavla Štosa otimlje bolni uzvik: »Vre i svoj jezik zabit Horvati hote, ter drugi narod postati!« — »To je ono vrijeme, kad su se Hrvati sami htjeli živi zakopati u grobnicu«, što bi se jamačno bilo i dogodilo, da nije među Hrvate došao zanosan mladić, opasan snagom i vjerom u veličinu i budućnost hrvatskog naroda, — mladić, koji je razbio grobu vrata, te dokazao svijetu, da ima još Hrvata! — Taj mladić bio je Ljudevit Gaj.

»Odmah s prvim njegovim nastupom nastaju u Hrvatskoj topliji dani i proključuju prvi pupoljci proljetni. Već god. 1832. treba da se slatnim slovima upiše u povjestnicu hrvatskog naroda«. Upravo ove godine hrvatska se narodna svijest razbudila tako, kao nikada ni prije ni poslije. Nastalo je obćenito gibanje, a talasanje nije ostalo samo u grudima pojedinaca, nego je zahvatilo čitave narodne redove.

Godine 1832. pjeva bogoslov Kundek: »Reč jezika narodnoga preizvilenomu Stefanu Olegoviću«, nadovjerujući svojim mislima o materinskom jeziku na Štosa »Kip domovine«. Iste te godine piše mladi pravnik Ivan Burić raspravu »Genius patriae super dormientibus suis filio« (Duh domovine nad spavajućim sinovima svojim), gdje umno dokazuje, kako su Hrvati upravo čuvali da usagledu svoj materinski jezik.

U toj godini dr. Matija Šušteršič drži u zagrebačkoj akademiji predavanje o hrvatskom jeziku, a grof Josip Binskić kaže u svjet »Dissertatio IIII Rangover«, napisane na hrvatskom jeziku o čitavom govoru, koji je poslije izdavan sa najljepšim hrvatskim jezikom.

To je najljepša stvarica tadašnjeg hrvatskog naroda politički program, pa je upravo radi toga prevedena na njemački je-

zik, da probudi zastupnike kraljevine Hrvatske i Slavonije, određene za ugarski sabor. God. 1832. traži mladi Gaj dozvolu za »Novine« i »Danicu«, a sve županije podpiru ovu molbu, jer »ova skupština želi u svako vrijeme unaprediti narodni jezik, a po njemu i narodnu prosvjetu«.

»Krepki i bodri ovaj hrvatski duh prenesen je također i u hrvatski sabor, tako, da ovaj sabor (god. 1832.) svojom odlučnošću u borbi ostavlja daleko iza sebe sve dotadašnje hrvatske sabore poslije god. 1790. Ovaj sabor traži, da se banska vlast vrati opet na svoj prijašnji ugled, traži reinkorporaciju Dalmacije, brani odlučno cjelokupnost hrvatske kraljevine i svom odlučnošću odklanja mađarski jezik. Protiv toga, da se mađarski jezik uvede i u hrvatske urede, govori i »Dissertatio de Introdumenda lingua hungarica« (Razprava o uvedenju mađarskog jezika), koja je te godine izašla u Zagrebu«.

Na sve strane žilavo se radi i djeluje, bori i pobjeđuje. I za to Kundek uzhićeno pjeva: »Ar se zdižu mladi, posluju marljivo, te podžiju v starih, kaj bilo vgasljivo«. — Mladi su ljudi pregnuli živo, da temeljito nauče jezik i poviest hrvatskog naroda, a poznavajući stare i nove strane jezike nastojali su da upoznaju i korifeje svjetske književnosti. Opasani muškom snagom i ozbiljnim znanjem dizahu se na krilima duše u azurne visine, dotičući se i samoga neba, gdje je prava domovina vječnih ideala.

U tom idealnom pregnuću hrvatskih mladića prednjačio je svagdje njihov vođa Ljudevit Gaj, koji je tražeći i držeći vese nosio novi duh na sve strane. Zadovoljan i oduševljen a posljedkom rada u god. 1832. krenuo je pred sam Bolić u Samobor, gdje bijaše rodnica hrvatskih narodnih idealista. Bijaše zimski noć. Kroz bijelu snježnu raven jurile su sanjke, a negdje u selu gudili su gudci. I u tom času, u duši zanesenoga Gaja, zabijesnula je slika razbudene i ojačane svijesti hrvatskog naroda, a iz prepuna srca Gajeva šaptahu ustna po ritmu osokog bajasa: »Još Hrvatska ni prepala, dok mi živimo . . .«.

Ovaj sveti čas domoljubnog zanosa tako je hrvatski velik i estetski vrijedan, da ga je mnogo puta i novina i boletistička prom lipo obradila, no tako, kako ga je pjesnik i estetski pjesnik Bogdan Tončič, misao do sada ču. A vrijedno je, misleći vrijedno, da Tončičeva pjesma »Gaj« svakomu kaže, kako je god. 1832. postala prva hrvatska književna stvar.

»Tad je i zanos i ljube, ves je u snagu svoj. Časno kaže v Samobor, v samom se

pela Gaj. Mužika selska se čuje mam od ceste tam prek, veselo igra vu svatih, tak je to šega navek. Noć je, treptaju zvezde, streša se snežni cvet, v duši je nosil On verze, reči kak zavet svet. Ariju treba k popevki, tak bi ju znati štel, tu su dudaši mu dali z naših domaćih sel. Sanjke je tiral sve brže, da bi bil v mestu vre, fletno da more povedat, kaj mu je v duši vse! Kuriju jednu je zbudil, gde je vre vladal mir, Ljvadič slavni je začel igrat na svoj klavir. Štrum je prešla popevka v zimsku i hladnu noć, vsikud zbudila je narod velika nena moć«.

Gaj je na putu do Samobora spjevao samo prvu kiticu svoje pjesme: »Još Hrvatska ni prepala, dok mi živimo, visoko se bude stala, kad ju zbudimo. Ak je dugo tvrdo spala, jača hoće bit' ak je sada vu snu mala, će se prostranit . . .«.

Već ova prva strofa odiše velikim hrvatskim patriotizmom. Vjera: da Hrvatska ne će propasti, dok mi živimo; da će se visoko uzdići, kad ju probudimo; da će postati jača i veća, proširiv svu dušu Gajevu. A ta vjera nije nikakva utopijska, nego je sazdana na poviestnoj istini, da su u prošlosti svi Hrvati živjeli sjedinjeni u jednoj državi i da će — kada se osvijeste — opet tako živjeti. Tome uvjerenju daje Gaj izražaja u osmoj i devetoj strofi svoje pjesme, kada proročanski gleda, kako: »V kolu jesu vsi Horvati stare države, starom Kralju verni svati z Like, Krave; Kranjci, Štajer, Goranci i Slavonija, skup Bošnjaci, Istrijanci ter Dalmacija. Vsi Horvati se rukuju i spoznaju, istinski se sad kušuju, reč si davaju; neka znaju sveta puki njihov zvez, hvalit ćeju vnukov vnuki slavni narod ves«.

Zaista je u ovom gledanju kola velika i jaka sugestivna moć, koja ima da budi i osvještava učmalu dušu hrvatskoga naroda.

I evo kao da su nam na dlanu oni, koji su predvođeni Gajem prvi put zapjevali ovu snažnu hrvatsku davoriju. Mi ih poput Gjalškoga u »Osvitu« gledamo redom i pratimo stopom, kada iz kavane izpod Popova tornja islaze napolje, a ulice se blele od sniega, a nebo je vedro i posuto zvjesdama.

I makar studen oštra plovi zrakom, u njihovim dušama sve gori i plamt. Gleđajte ih! Nijednom se ne će ravno u dom, već oto bes dogovora polaze do šetališta, da se pred obronkom briega sustave, pa da mlada grla more gramovito i silno:

»Još Hrvatska ni prepala!«

A Zagreb, a Hrvatska?

Budi se od sna i još gramovitiše i silniše jači!

»Duh mi živimo!«

Dr. Anto Čividan

NAPRIED — HRVATSKA TE TREBA I I

Hrvatski državni zakoni, Hrvatske oružane snage, Hrvatska vlada, Hrvatska država, zajamčuje život, slobodu i povratak natrag svakome onome, tko ostavi žum i pođe da brani i štiti Hrvatsku, da brani i štiti Hrvatsko more, Hrvatski Jadran!

POGLAVNIK

Stara mana

(Nastavak)

Sto govori »treti prst« — koji se zove Medius — to je srednji? Taj pita: Quid evasisti? Kaj si postal, o človek, kad si se zopil? »Poslušaj s. kralja Davida, koj govori od pijancov, da su naimre: Sicut equus et mulus, quibus non est intellectus — Kakti konji i mezg, koji razuma nimaju... Narod človečanaki sadašnje vreme naimre ove fašenske dneve je na tuliko obnored, da istina vekovečna svedoči, da sadašnje vreme već ljudi vumira od pijanstva i lakomosti neg od meča«.

»Četrty prst zove se Index — ab indicando dicitur — perst, z kojem se kaže, kada se kaj poveda. Ov isti adda perst poveda vsakom pijancu: Kaj si zaslužil? Kaj drugo... nego... vnoqi avoj žitek skončavaju i smert telovnu z duševnom premenjaju, duše svoje prez vsake spovedi i pokore vragom peklenim izručavaju kao Holofernč, Baltazar, Amon, Atila, Zenon i t. d. Oh nesrečno zasluženje! Ar ni drugo nego špoti, obišnosti, betegi, nesreće, i vekovečne muke peklenke, vu kojeh budeš napajan z razcvrtem olovom, žveplom, smolum i drugem gorućem smradum...«.

»Peti perst zove se Pollex a pollicendo. Ovi isti perst pita vsakoga človeka a naimre pak pijanca: Quid promististi? Kaj si obećal na sv. Krstu? — Odgovoriti se telu, vragu Lavetu. Ov perst tebe obeća siromaštvo, betege, obišnosti, kratko življenje ovde, a na drugem svetu muke vekovečne... ako se ne budeš vina habal i od pijančuvanja zderžaval. »Nihil ita est Daemoni amicum (veli s. Ivan Zlat.) sicut ebrietas et lascivitas, ubi enim ebrietas, ibi diabolus est. Nikaj ni tak dragoga vragu peklenemu kak pijanstvo i nečistoća, ar kada je pijanstvo, onde je vrag... Zakajzato opomina s. Pavel ap.: Nolite inebriari vino, in quo est luxuria. Ne zopijajte se z vinom, vu kojem je lotrija... oh kulliko i kulliko ove fašenske dneve pijanstvo prekoredno hoće duš vu pekel poslati? Kad vsaki štima, da mu je slobodno do gerla piti i žreti, pače vnoqi si čine slobodno i vnoqe druge odurne grehe činiti«.

Na koncu se obraća na pijance ovako: »Nu kada ste vezda, o pijanci? Kaj mislite? Kaj odgovarate? Imate li volju zopijati se? Dotlem pak vaša pijanstva na veke vu pekle plaćati? Ali pak morebiti da ne verujete s. Daviu kaj govori, da naimre: Ebriosis regnum Dei non possidebunt. — Pijanci vu kraljevstvo nebesko nigdar ne dojdou... Vezda naj razmislite oni, koji se hvale, da moreju vnoqi piti. Oni tulika, koji si za diku drže, kada moreju koga zopiti... Oh nesreća...! Kak je vnoqi onch, koji pijance trućaju piti već nego mogu i neg bi potrebno bilo, a pred vrati pakljatom proćem nit stakelca nit kaplice nehte podeliti...«.

Možda će se koji taj čitajući ove značajne pouke i opomene hrvatskog propovjednika iz doba pred više od 200 godina veselo nasmejati i našaliti se s ovom ili onom tvrdnjom ili izrazom. — Slobodno mu čin poučavanja i opominjanja.

Treba onda ipak da se ozbiljno zamislimo i priznamo: ružna je ta stara mana, štetna je u sebi i u svojim učincima. Nedostojna je osobito u današnjim prilikama, kad se Hrvatski narod bori za svoj obstanak, slobodu i samostalnost. Može li biti redcljub, tko ima apetita ili napasti opijati se, kad teku suze tolikih stradalnika, znoj marnih pregaoca, krv tolikih hrvatskih sinova?

Opijanje, kartanje na velike svote, lumpanja... otkriva mnogo toga, što ne?

Vigilans

NAREDBA MINISTRA PROMETA O DOPISIVANJU S INOZEMSTVOM

Do daljnje naredbe zabranjuje se u inozemnom prometu:

1. odprema svijiu vrati razglednica, nallepljenih svjetlopisa, svjetlopisa zgrada, utvrda i vojničkih uređaja, te oružja, dopisivanja za silepce, šahovskih zadaća, križaljki, križnih rieči, kao i svih ostalih zagonetaka.

2. upotreba tajnih mastila (crnila, tinti) tajnih dopisivanja, umjetničkih jezika (esperanta) tajnih jezika i hebrejskih pisama.

3. upotreba brzopisnoga dopisivanja (stenografija) svih sustava.

4. upotreba podstavljenih listovnih otmotnica (kuverata).

5. predaja inozemnih poštanskih pošiljaka putem listovnih uložnica.

6. priljepljivanje maraka po predatelju. Predaja pošiljaka i ubiranje poštanskih pristojbi ima se od stranaka vršiti ubiranjem u gotovom novcu u poštanskom uredu, na zato određenom poštanskom oknu. Poštanske marke ima lepiti na pošti poštanski službenik.

Oni predatelji, koji imaju dozvolu za predaju brzoglasnika ili dozvolu za obavljanje brzoglasnih razgovora, mogu svoje pošiljke predati i s već nallepljenim poštanskim markama. Takovi predatelji moraju se izkazati dozvolom redarstvene oblasti.

7. pismeno priobćenje na odreku odpremnice za inozemne pošt. zamotke.

Nadalje nalažem, da u inozemnom prometu:

1. dopisivanja moraju biti jasna i lako čitljiva, po mogućnosti pisana na stroju. Trgovačka dopisivanja dozvoljena su samo pisana strojem ili tiskana. Posebnička dopisivanja mogu doseći najviše 4 stranice (oblika 210:297 mm). Tiskanice, uzorci robe i mješovite pošiljke dozvoljene su samo u trgovačkom prometu. — Novine i časopisi mogu biti predani samo po odpravničtvima novina.

2. sve pošiljke u inozemstvo moraju nositi točan naslov predatelja.

3. sve pošiljke u inozemstvo imaju se predati na pošti, na posebnom oknu. Predatelj se ima izkazati izkaznicom sa svjetlopisom (poštanska karta sa istovjetnošću) ili koja druga osobna izkaznica ili putnica. Ako donositelj nije ujedno i predatelj pošiljke ima na pošiljku staviti i svoj naslov.

Pošiljke, koje ne će biti u skladu s gornjom odredbom, imaju se vratiti predatelju, ili ako se oni nepoznati, postupiti s njima kao s neuračivima.

Oblast »Pomoć« započinje 6. studenoga 1943. svojom trećom sabirnom djelatnošću preko zime 1943.-44., kako bi prema propisima Zakonske odredbe o osnutku »Pomoći« od 29. rujna 1941. br. CCCXXVI-1593.—Z. p. — 1941. namakla sredstva za pomaganje siromašnih i potrebnih. Drugo razdoblje sabirne djelatnosti »Pomoć«, lanjske zime 1942.-43. premašilo je ono prvo god. 1941.-42., te je sakupljeno za poldrug miliona kuna u gotovu više nego prvi puta, a očekuje se, da će ovo treće biti još bolje.

To u glavnom ovisi o spremnosti i požrtvovnosti Mjestnih odbora »Pomoći« te kako će oni znati potaknuti na suradnju što više javnih i posobničkih ustanova i pojedinih.

U smislu Uputa o ustrojstvu i djelatnosti »Pomoći« od 5. studenoga 1941. god. br. 35.595—L.—1—1941. u svim seoskim i gradskim obćinama Nezavisne Države Hrvatske, treba da budu Mjestni odbori »Pomoći« kojima je predsjednik načelnik obćine, ili obćinski činovnik, kojega ovaj odredi, a odbor broji šest do dvanaest najvrednijih mještana. Na suradnju je pak pozvan svatko dobroga srca, a napose sve čovjekoljubive ustanove. Rečena odredba baš traži (u §. 2.): »Sve državne, samoupravne, javne i posebničke ustanove, kojima je svrha pomaganje siromašnih i potrebnih, dužne su surađivati s »Pomoći«, koja svoje djelovanje uvijek vrši uz suradnju takvih ustanova.

TABOR USTAVKE MLADESI

u Samoboru, želi prigodom Nikolinja obradovati svoje siromašne pripadnike markar i najmanjim prikladnim darom.

Apeliramo na dobra srca imućnih roditelja, prijatelja i znance, da nas u tom pomognu na taj način, da nam pošalju igračke, knjige, alikovnice i sl. — jednom riečju sve ono, čime bismo ma i malo mogli obradovati one najsiromašnija, koji na tom svijetu, oim ljudi dobra srca, nemaju nikoga.

Prilozi se mogu predati svakog dana prije podne u uredovnici logora Ustavske Mladeši (zgrada obćine).

Ako netko želi, da se koji dar odnese na dan Nikolinja posebno uređi, onda to izvoli na samom omotu čitljivo napisati, uz priloženih 20 Ka za isporuku.

Za Poglavnik i Dan — upravni
Logor Ustavske Mladeši

Viesti

Produljivanje propustnica.

Mnogim osobama iziće vrijednost propustnica za putovanje koncem god. 1943. Da bi takove osobe mogle pravodobno dobiti produljenje tih propustnica, što je najvažnije za činovnike, namještenike i radnike koji dnevno putuju u Zagreb na rad, te za dake radi polazna obuka, odredila je kotar. oblast u Samoboru, da svaki vlasnik propustnice kojemu vrijednost iste izlazi od 15. XII. 1943. do 5. I. 1944. ima putem občine u vremenu od 10. do 20. prosinca 1943. zamoliti produljenje, kako bi se sav posao mogao pravodobno obaviti. — Molbi imaju se priložiti potrebni prilozii kao i stara propustnica.

† Vlačjica Mogut,

učenica I. razreda pučke škole, kćerka g. dra Vladimira i Marijane Mogut preminula je 4. pr. mj. Sahranjena je na župnom groblju u Samoboru, kamo ju sprovedoše školska djeca sa nastavnicima i naše građanstvo.

Teško raztuženim roditeljima naše saučestće a Vlačjici pokoj vječni!

Sv. Ceciliju

zaštitnicu glasbe proslavila je naša glasba dne 28. pr. mj. U 9 sati pošla je glasba k sv. misi u župnu crkvu, gdje je svirala cijelu misu.

Poslije podne priredili su glasbenici prijateljski sastanak koji su počastili svojim posjetom trg. načelnik g. Regović, kot. predstojnik g. Mikić, proč. g. kanonik Kocijančić i drugi.

Maja Škola u Samoboru.

Prošli mjesec boravio je u Samoboru g. Franjo Perše, nadzornik min. zdravstva i udružbe za društveno ugroženu djecu, da ustanovi potrebu ove škole u Samoboru.

Ovakova škola u Samoboru bila bi i te kako potrebna. Občina bi trebala pribaviti prostoriju za oko 150 djece. Kako saznajemo ova bi škola bila najbolje uređena kod »Sirotišta« čč. sestara u Samoboru.

Zornice.

Poradi izvanrednih prilika služe se ovog Došakca sv. mise zornice u župnoj crkvi nedjeljom i tjednom u 7 sati u jutro. Božićna polnočna sv. misa bit će i ove godine po svoj prilici u 6 sati na večer a ne u ponoć.

Milodari za gradnju zavjete bazilike u Mariji Bistrici.

Hrvatski narod slijedeći svete predaje svojih preda ozbiljno se sprema da iz zavjete podigne u Mariji Bistrici veličanstvenu baziliku u čast Bl. Dje. Marije, ako ga sretno izvede iz preteških opasnosti i općura mu mir u slobodnoj državi. U tu svrhu sabiru se milodari po cijeloj domovini. U samoborskoj župi sakupljeno je do danas:

Stjepan Žibret Kn 66,000; čč. sestre Šušteršič Mat. Isus Kn 22.370,50; Dora Grmek iz M. Jasbine Kn 11.131; Keta Mihelić iz Vrbovca Kn 14.200; obitelji dra Vladimira Moguta darovali Kn 6.000; Gabriella Bahovec Kn 5.750; Paulina Tokić Kn 5.000; Antonija Zebić Kn 3.200; Paula Šušteršič Kn 1.600; Betina Cvethović Kn 1.100; Julija Kos iz Gradine Kn 1.000. — Ukupno Kn 117.201,50 — Povoljni darovali su većinom u imenu čč. kn. 100, 500, 1.000 i po 2.000.

Milodari se šalju ustanovi »Naša draga svetišta« (»Nadasve«) u Zagrebu, koja vodi brigu oko gradnje bazilike, bilježi točno točno darovatelje te ih nagraduje sličicama, diplomom i medaljom. To je zaista izvanredno bogoljubno poduzeće, u kojem valja da sudje luje čitavi hrvatski katol. narod, jer on se zavjetuje kao takav Presv. Majci Božjoj u ovo najsudbonosnije doba. Milosrdna Gospa sigurno će spasiti narod, koji ju štuje već tisuću godina, i zaliha kao Kraljicu Hrvata! Najljepša hvala darovateljima i sabiračima.

† Martin Lakoš,

posjednik, umro je 30. pr. mj. u 80. godini života.

Sahranjen je 1. prosinca na župnom groblju u Samoboru, kamo ga je odpratilo naše građanstvo, prijatelji i znanci.

Pokojni Lakoš bio je u Samoboru obćenito poznat i poštivan radi njegove čistosti i prijaznosti.

Raztuženoj porodici naše saučestće a pokojniku bila lahka zemlja!

Podjeljivanje ogrievnog drva iz obč. šume.

Zaključkom trg. savjetodavnog odbora od 26. XI. 1943. toč. 119. zaključeno je, da svi siromašni građani Samobora koji nemaju vlastite šume, nemaju ogrievnog drva i nemaju financijske mogućnosti da si drva nabave, podnesu do 5. prosinca o. g. trg. poglavarstvu molbu za doznaku drva iz obč. šume.

Oni koji su već prijavljeni ne trebaju podnašati molbe.

Molbe će biti po trg. odboru pregledane i svaki onaj kome će biti drva odobrena bit će obaviješten. — Kasnije podnesene molbe ne će se uzimati u obzir.

Obrtno-radničkom društvu »Napredak«

pristupili su g. Imbro i gđa Lizika Čitarović kao utemeljiteljni članovi.

Hrvatski savez umirovljenika

imenovao je na temelju §. 18. toč. 4. Propisnika Hrvatskog saveza umirovljenika kotarskim povjerenikom Saveza za kotar Samobor g. Ljudevita Sekardića, državnog umirovljenika u Samoboru.

Darovi »Sirotišta«.

Umjesto vijenca na odar pok. Mariji Nešić darovali su 500 Kn g. Igđa Anđela i i Vladimir Šimec.

Umjesto vijenca na odar maloj Vlačjici Mogut darovali su gđ. Anđela i Vladimir Šimec 1.000 Kn.

Umjesto vijenca na odar pok. Franji Tkaliću darovali su: g. Đuro Obad 700 Kn; gđa Kosa Marija rod. Obad 500 Kn i gđa Prahin Verona iz Savačkog Marofa 500 Kn.

Umjesto vijenca na odar pok. Franji Tkaliću darovala je obitelj Tenk 300 Kn; obitelj Strojica 400 Kn te supruga gđa Julijana 1.000 Kn.

Umjesto vijenca na odar pok. Franji Tkaliću darovala je obitelj Sabljak 500 Kn.

Na darovima najljepše zahvaljuje u prava »Sirotišta«.

Brogljama srednjoškola u Drogani

otvorena je kroz poštanskog ureda i predana javnom prometu.

Time je teplanjana bolja temeljnoj stevanosti, da dobije brogljama upoj na glav. groblju Zagrebom. Narocito je to važno, jer je Drogana pogodno mjesto, gdje se nalaze svi pogodni objekti, kao i razni drveće i travnjaci, te vrtovi, potoci.

Veza je izravna sa zagrebačkom srednjoškolom pa će spoj uslijediti bez svakog čekanja. Za sada je govornica samo kod poštanskog ureda, dok bi se privatnim predplatnicima i uredima imala doskora uvesti.

Nikolinjska priredba.

Ustaška Mladež Samobora priređuje dne 6. prosinca 1943. u 1/2 4 sata poslije podne u prostorijama »Samoborskog slikokaza« »Nikolinjsku priredbu.

Na rasporedu su igrokazi, krasnoslovlja, pjevanja kao i najvažnija točka »dolazak sv. Nikole« i dieljenje darova.

Darovi se primaju uz naplatu od 20 Kn, do ponedjeljka 12 sati prije podne. — Ulazne cene od 60 — 100 Kn. Ustaška mladež 10 Kn.

† Franjo Tkalić,

gostioničar i posjednik preminuo je nenadano dne 16. pr. mj. u 58 godini života.

Sprovod mu je bio 18. pr. mj. Do posljednjeg počivališta sprovodio ga je brojno građanstvo, Dobrov. vatrogasno društvo te Obrtno-radničko i Planinarsko društvo, dok su se tužaljkama od pokojnika oprostili H. P. D. »Jeka«, H. P. D. »Starčević« iz Zagreba te Glasba Pučke knjižnice i čitaonice u Samoboru, i iz Zagreba brojni prijatelji i znanci.

Pokojni Tkalić preuzeo je iza pok. Ivica Budia jednu od naših najpoznatijih i najpošćenijih gostionica, koja je pod njegovim vodstvom postala jedna od naših najboljih gostionica koju su rado posjećivali osim naših građana i gosti i planinari i izletnici iz Zagreba, te ostalih gradova naše domovine pa i iz inozemstva. — Pok. Tkalić bio je članom i dobrotvorom svih naših humanih i kulturnih društava.

Pokojnika oplakuje teško ožalošćena supruga i djeca te brojna rodbina. — Učvlijenoj rodbini naše saučestće a pokojniku neka je lahka hrvatska zemlja!

Članake iskaznice za državne umirovljenike.

Svi državni umirovljenici kotara Samobor pozivaju se da u listovnom omotu predadu svoj svjetlopis (5x7 cm), a u ime troškova 5 Kn. Na omotu valja označiti ove podatke: ime i prezime umirovljenika, sadnji službeni čin, dan, mjesec i godinu rođenja, mjesto rođenja i broj željezničke iskaznice.

Ako ne mogu dati svjetlopisa, vrediti će im članaka iskaznica, koja će im se izdati, uz predobitje povlaštene željezničke iskaznice.

Svi ovi podatci nužni su radi izdavanja članskih iskaznica. Omote sa podacima valja predati do 10. prosinca o. g. kotarskom povjereniku Hrvatskog saveza umirovljenika g. Ljudevitu Sekardiću, Gajeva ul. br. 68.

Upostivanje vojnih bjegunaca.

Vlastima je prijavljeno, da nekroji poslodavci drže kod sebe u poslu vojne obveznike koji isbjegavaju vojnoj dužnosti. — Upozoruju se stoga svi poslodavci da takove osobe anjesta prijave, jer će oružništvo provadati izvide i kod koga se takav pronade biti će vojni obveznik-bjegunac uhapšen i predan vojnim vlastima, a poslodavac prijavičen i najstrožije kažnjen.

Prijava svitaja za članje.

Ministarstvo narodnog gospodarstva preporučilo je sredstvima, kojima su svi obdugovani i odmoravali koji su vlastitu potrebu ugođuju ili tove svitaje u svrhu poboljšanja vlastiti potreba dobiti svitaj anjesta ili na-

stalu promjenu u roku od 8 dana prijaviti kod občine.

Dozvoljeno je klanje samo svinja težih od 70 kg.

Prije klanja imade svaki uzgajivač prijaviti klanje nadležnoj občini radi provedbe. Od zaklanih svinja imade svaki vlasnik predati Poslovnoj središnjici za promet stokom za potrebe javne prehrane od svinjčeta do 90 kg težine žive vage 2 kg masti, do 120 kg težine 4 kg masti, do 150 kg težine 6 kg masti a preko 150 kg težine 10 masti.

Za prevoz svinjčeta iz jednog mjesta u drugo potrebna je dozvola Poslovne središnjice za promet stokom koja se dobiva na temelju potvrde občine.

Tko se ogriješ o propise ove naredbe, bit će strogo kažnjen, a u težim slučajevima i zapljenom svinjčeta.

Vicinalna željeznica Zagreb—Samobor.

Iz Samobora u Zagreb na radne dane polazi vlak u 6.20, 7.45, 9.40, 12.40, 14.40 i 17.00 sati. — Na nedjelje i blagdane u 6.20, 12.00 i 18.00 sati.

Iz Zagreba u Samobor polaze vlakovi na radne dane u 7.35, 9.30, 12.30, 14.30, 16.15 i 18.20 sati. — Na nedjelje i blagdane u 8.15, 13.30 i 19.30 sati.

VJENČANI

u mjesecu studenom:

Franjo Čakančić i Dragica Radovanić; Vlastimir Kubeček i Milka Dumić; Pavao Kovačić i Veronika Pangrić; Ljubomir Bošnjak i Anastazija Cvitić; Juraj Mataušić i Terezija Vraneković; Stjepan Grizelj i Nada Malnar. — Bilo sretno!

UMRLI

u mjesecu studenom:

Višnjica Mogut, rođ. 1936; Barica Novosel, rođ. 1863.; N. N. prosjak, oko 70 g. star; Stjepan Štitić, rođ. 1918.; Bara Matijašić, rođ. 1865.; Stjepan Radovanić, rođ. 1910.; Slavko Ožbolt, rođ. 1873.; Ana Tušin, rođ. 1903.; Franjo Tkalčić, rođ. 1886.; Franjo Toplek, rođ. 1918.; Franjo Železnik, rođ. 1898.; Dragica Lehpamer, rođ. 1929.; Milka Bubanović, rođ. 1902.

ŠKOLSKE VIESTI

Gđa Ruža Račan, učiteljica u Lugu unapređena je u XI. činov. razred prvi stupanj; gđi Mariji Žličar, učiteljici u Samoboru, podieljen je treći stupanj VII. činov. razreda.

Darovi siromašnoj školskoj djeci:

G. Jelinek Franjo, ovlaštení graditelj darovao je Kn 500 umjesto vienca na odar pok. generalnom ravnatelju štedionice gosp. Slavku Ožboltu. — Isto tako darovao je g. Antun Šotić, umjesto vienca na odar pok. Franji Tkalčiću Kn 500.

N. N. darovao je po g. Milanu Langu, rav. učitelju u m. Kn 1.000 da se nagradi jedan najbolji učenik(ica) samoborske škole, uz to religiozno podpuno ispravan.

Na prijedlog učiteljskog zbora nagradena je tom nagradom Zorka Kosi, učenica I. razreda više narodne škole.

Svim darovateljima uprava škole toplo zahvaljuje.

P. n. predplatnika izvan Samobora molimo, da nam pošalju predplate za »Samoborski list« inače im moramo list obavijestiti.

Uprava »Samoborskog lista«

SAMOBORCI NA KNJIZEVNOM POLJU

U listu »Prosvjetni život«, u posljednjem broju, napisao je dr. Ivan Esih pod šifrom (ie) članak o 80 godišnjici Milana Langa navodeći zasluge jubilarčeve na prosvjetnom polju.

U »Suradnji« mjesecniku za društvenu politiku i obću kulturu, Zagreb—Berlin, napisao je Vinko Kos članak »Hrvatska književnost za djecu i mladež«. U njemu iztíe imena Samoboraca Josipa Milakovića i Bogumila Tonija. Prvo ga napominje napose kao osnivača i urednika lista »Hrvatska omladina«, a za potomjega, da je do god. 1937. napisao oko 700 pjesama za mladež.

UPRAVA OBC. ELEKTRICNE CENTRALE U SAMOBORU.

Br.: 58-43. Samobor, 29. XI. 1943.

Obćinska električna centrala u Samoboru javlja, da će dati ovih dana skidati i mjenjati sva ona munjevana brojila kojima je iztekao rok vrijednosti baždarenja. Sva takova brojila moraju se izpitati, prama potrebi popraviti i ponovno baždariti. Nova brojila bit će tom prilikom odmah postavljena i ostaju potrošačima za daljnje trošenje struje.

Poslovođa O. E. C. mjenjati će brojila i ubirati pristojbu za svako brojilo za razsvjetu u iznosu od Kn 500. Za svaku uplatu izdat će potvrdu. — Upozoruju se potrošači munjevene struje, da polože odmah određenu pristojbu, u protivnom slučaju bi se moralo obustaviti daljnje davanje munj. struje i dovod iste izkopčati.

Potrošači munj. struje kod kojih je nastanjena vojska mogu podnesti pismeno opravdane prigovore na ovu O. E. C. radi prekomjernog potroška struje.

Za Poglavnika i Dom — spremni
Načelnik: Ređović Knjigovođa: Mateta

Djeca su roditeljima veselje, ona su roditeljima briga i veselje, ali zajednici i narodu i državi podpora, obrana, osigurana budućnost i osigurano vjekovanje.
Poglavlak hrvatskim majkama.

»Samoborski list« izlazi svakoga 1. u mjesecu. — Predplata za god. 1943. iznosi 50.— Kn. — Uredništvo i uprava: Samobor, Livadićeva ulica br. 2. — Vlastnik i odgovorni urednik Slavko Šek. — Tisak »Samoborske tiskare« Slavka Šeka u Samoboru, Livadićeva ul. br. 2.

Dobrovoljna dražba

Dne 12. prosinca o. g. u 2 sata poslije podne prodavat će se u Obrtničkoj ulici br. 16. I. kat pokućstvo i to: kredenc, stol, stolci, noćni ormarić i drugo razno pokućstvo.

ZAHVALA

Povodom prerane smrti naše drage

Višnjice

primili smo sa mnogo strana izraze sućuti tako, da nam nije moguće svima se posebno zahvaliti pak to činimo ovim putem.

Naročito se zahvaljujemo veleč. gosp. Kristiću, koji je obavio opielo, učiteljstvu i učenicima ovdajnje pečke škole, posebice učenicima I. razreda, koji su prisustvovali pogrebu kao i svima onima, koji su odar našeg dragog djeteta okitili viencima i cviećem i ispratili je na vječno počivalište.

Samobor, u studenom 1943.

Obitelj dra Moguta

JAVNA ZAHVALA

Prigodom smrti neprežaljenog mi supruga

Franje Tkalčića

najsrdajnije zahvaljujem svim prijateljima i znancima kao i samoborskoj občini koji su mi u mojoj teškoj boli izkazili svoju sućut i dragog pokojnika odpratili na vječni počinak.

Napose zahvaljujem na sudjelovanju Hrv. pjev. društva »Jeko«, Glasbe »Pučke knjižnice i čitaonice«, Dobrovoljnom vatrogasnom društvu, Obrtno-radničkom društvu i samoborskim gostioničarima.

Isto tako zahvaljujemo g. dru. Angeru za uloženi trud oko pokojnika.

Samobor 29. studenoga 1943.

Tugujuća obitelj